

De bevolking van een dorp is voortdurend in beweging. Mensen worden er geboren, blijven er hun hele leven wonen tot ze sterven, anderen verlaten hun geboortedorp om elders een leven op te bouwen. Maar er zijn er ook velen die in de gemeente komen wonen en er hun verdere leven blijven of er slechts gedurende een korte of lange periode blijven. Het komt er echter op neer dat al deze mensen het aanzien van een dorp bepalen, hoe kort of hoe lang ze er ook wonen. Michel De Geyter is één van deze laatste: hij woonde te Pervijze slechts gedurende enkele jaren.

Te Pervijze

Op 2 november 1933 kwam Gerard De Geyter (° Nazareth 22/03/1902) met zijn echtgenote Germaine Debouck (° Beerst 17/06/1901) te Pervijze wonen op de Proostdijk. Ze waren gehuwd in 1925 en het gezin was onder-tussen gezegend met vier kinderen die allemaal op een verschillende plaats waren geboren. Gerard De Geyter is namelijk verbonden aan de spoorwegen want hij oefent het beroep van halteoverste uit. Na zijn huwelijk ging hij wonen te Handzame waar de oudste zoon Daniel werd geboren in 1926, Michel volgde in 1928. Toen werd Gerard overgeplaatst naar Gavere waar Marcel werd geboren in 1930 en vervolgens naar Asper waar Raphaël in 1932 werd geboren. Daarna kwamen ze in Pervijze wonen, vader, moeder en hun vier zonen.

nen te Handzame waar de oudste zoon Daniel werd geboren in 1926, Michel volgde in 1928. Toen werd Gerard overgeplaatst naar Gavere waar Marcel werd geboren in 1930 en vervolgens naar Asper waar Raphaël in 1932 werd geboren. Daarna kwamen ze in Pervijze wonen, vader, moeder en hun vier zonen.

Gerard De Geyter en Germaine Debouck op latere leeftijd

Het jaar nadien, in 1934, kwam er nog een zoon bij die ze Gabriël noemden. Op 25 januari 1935 gebeurde er nogmaals een overplaatsing, ditmaal naar Essen. Daarmee verdween het gezin De Geyter uit Pervijze maar dat kan er ons niet van weerhouden hun verdere levensloop en dan vooral die van Michel, verder op te volgen. Eens ze vertrokken waren uit Pervijze, kwamen er nog 2 zonen en een dochter bij.

Michel groeide op en ging een opleiding voor kleermaker volgen te Antwerpen.

Roeping

Over de middag was hij dikwijls te vinden aan de Scheldekade waar de Congoboten vertrokken wat hem mateloos fascineerde. Hij zag er veel paters en broeders in witte soutane en helm, met hun lange baarden, vertrekken naar de missies. Zo groeide bij hem stilaan het verlangen om ook missionaris te worden. In die tijd woonden ze nog te Kalmthout waar hij kennis maakte met een Scheutist, pater Louis Van Aert, die reeds was ingetreden in 1923.

Hij werd zijn vertrouwenspersoon en loodste Michel De Geyter binnen bij de Scheutisten in 1946. Een jaar later legde Michel zijn geloften af en werd hij missionaris van Scheut. Het was niet de gewoonte dat de nieuwe missionarissen meteen naar overzeese gebieden werden gestuurd en daardoor duurde het nog tot augustus 1957 vooraleer hij naar de provincie Oost Kasai in centraal Congo werd uitgezonden. In die tussenperiode van 1947 tot augustus 1957 maakte hij zich dienstbaar als kleermaker en portier in Scheut, Néchin en Kessel-Lo.

pater Louis Van Aert

Congo

Gedurende acht jaar zal hij zich daar bekwamen als broeder-brouwer in verschillende missieposten zoals Tshofa, Kabinda, Tshilenge, Tshileo en St-Trudo. In 1964, na de onafhankelijkheid van Congo, werd de bedreiging door gewapende rebellen echter te groot en Michel diende uit veiligheidsoverwegingen terug te keren naar België.

Haïti, een nieuw hoofdstuk

Na een verblijf van drie jaar in België werd de tijd rijp geacht voor een nieuwe zendingsofdracht. Het werd Haïti, wat zijn verdere leven zou kleuren vanaf 1968. Men riep zijn hulp in bij het bouwen of herstellen van kerken, kapellen, pastorijen, scholen en gezondheidscentra.

Situering Haïti

Situering van zijn verblijfplaatsen

Zijn opdracht begon in het noordoosten van Haïti in Acul Samedi waar hij bleef tot eind 1968. Dan volgde er een verblijf in Derac en Grand Bassin dicht bij de grens met de Dominicaanse Republiek en meer naar het zuiden in Cerca la Source, Hinche en Cerca Carvajal tot 1969. Vanaf 1969 tot 1987 was Vallières zijn werkgebied, maar tussenin was hij ook nog werkzaam in Mombin-Crochu, Thomassique waar hij samen met broeder Piet Van Kempen het dorp drinkwater bezorgde door leidingen aan te leggen vanaf een waterbron. In Vallières en Cerca La Source zou hij gedurende zijn ganse verblijf in Haïti het langst verblijven.

Bouwmaterialen waren schaars en duur en hij behielp zich met gedroogde kleistenen, rotsen en ander materiaal van ter plaatse. Soms tekende hij de plannen zelf en werkte ze uit tot kleine en duurzame juweeltjes. Elders riep men zijn hulp in bij de aanleg van een waterleiding, het opstarten van een schrijnwerkerij of de installatie van electriciteit. Hij moest een beetje van alle markten thuis zijn.

De lange afstanden per paard of muilezel dwongen hem lange tijd in de dorpen door te brengen. Hij leerde er de mensen kennen en ze werden zijn vrienden. Ze hadden de soms harde bolster doorbroken en zijn hart veroverd. Dat hij ook dooppeter werd van zeker één plaatselijke inwoner illustreert de band met de plaatselijke bevolking.

Vanaf 1987 werd zijn werkgebied meer naar het binnenland verplaatst, weg van de grens met de Dominicaanse Republiek en kwam hij terecht in Saint Michel de l'Attalaye. Daar bleef hij tot 1991 toen hij voor een jaar terug naar België kwam. Tijdens zijn verblijf in Vlaanderen ging hij prediken over zijn missie en de mensen in Haïti. Het was ook de gelegenheid om omhalingen te doen, onder andere in Asse waar zijn broer Sam woonde. In 1992 was hij terug op zending in Cerca La Source en hij bleef er tot 7 mei 2000. Toen zat zijn zendingswerk erop en mocht hij gaan genieten van een welverdiende rust in het home 'Shalom' in de hoofdstad Port-au-Prince en werd de computer zijn uitgelezen werktuig.

Bij de viering van 50 jaar Scheutisten in Haïti schreef hij het boek 'The Fishermen CICM in Haïti. 1954-2004' maar ondertussen was zijn gezondheid achteruit gegaan en tengevolge van een zware infectie moest men zijn ene been amputeren. In mei 2007 verliet hij Haïti definitief om terug te keren naar België.

Het einde

Door een nieuwe infectie moest later echter ook zijn tweede been worden geamputeerd, maar hij bleef optimist en doorzetten. Gedurende zijn veelvuldig en langdurig verblijf in het hospitaal en revalidatiecentrum ging hij de zieken bezoeken.

Een heelkundige ingreep van een kankergezwell, net voor het einde van de revalidatie, werd hem fataal. Hij is overleden te Asse op 26 juli 2013. Een confrater schreef bij zijn overlijden: 'Michel heeft zijn kunstbenen niet meer nodig. Hij heeft nu vleugels gekregen'. Kort voor zijn overlijden, op 15 juli, mailde hij nog naar alle familieleden en vrienden en schreef hij, moedig zoals hij was, 'dag allemaal, alle dagen een beetje beter. Vandaag tweemaal de tour gedaan met behulp van de rollator, ge ziet, er komt schot in'.

De Scheutisten, wat ?

Wapenschild van de Missionarissen van Scheut

De Congregatie van het Onbevlekt Hart van Maria (Latijn: Congregatio Immaculati Cordis Mariae, afgekort CICM), ook bekend als Missionarissen van Scheut, is een katholieke organisatie van religieuze missionarissen. De congregatie werd in 1862 gesticht door de Vlaamse priester Theophiel Verbist. Het motto van de congregatie luidt: *Cor unum et anima una* (één van hart en één van geest).

De missionarissen van Scheut worden zo genoemd omdat hun eerste woning gelegen was aan de Ninoofsesteenweg in een wijk van Anderlecht, Scheut en Scheutveld genoemd. De congregatie legde zich toe op het vormen en uitzenden van priesters die het geloof willen prediken bij de niet-christenen, voornamelijk in China. Na herhaaldelijk aandringen van koning

Leopold II aanvaardde de congregatie uiteindelijk ook missionarissen te sturen naar het apostolisch vicariaat van de Onafhankelijke Congostaat. De eerste missionarissen vertrokken in 1888. Later zou het hele gebied van Centraal Afrika een vruchtbare bodem blijken te zijn voor de evangelisatie. In latere jaren werd hun werkgebied uitgebreid naar alle uithoeken van de wereld en in januari 1954 kwam Haïti aan de beurt.

Met dank aan Sam De Geyter (Halle) voor het bezorgen van foto's en verschillende informatie en aan Eronie Etienne (USA) voor het bezorgen van het carrière-overzicht in Haïti. Deze laatste had Michel De Geyter als doop-peter.